

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΑΒΙΕ ΜΑΡΜΙΕ

ΣΤΟ ΓΚΡΕΜΟ

ΚΟΥΣΕ, ελτε ο άγάρωχος Σουηδός βαρώνος σ' έναν από τους νεαρούς ύπηρέτες του. Τόλμησες νά σπρώξεις τά μάτια σου νά ίδης την κόρη μου, ελχες τή φρασύτητα νά την έρωτευθής και την άνοησία νά τής έκμιστηρευθής τó πάθος σου. Μπορούσα νά σε τιμωρήσω, άπως σου πρέπει, αλλά δυστυχώς κ' ή κόρη μου λέει ότι σ' αγαπά και με θερμοπαράκαλει νά σε σπλαχνιστώ... Τι νά κάνω; Είνε μοναχοκόρη και την αγατώ πολύ... Δουτών, επειδή, καθώς λένε, είσαι πολύ δυνατός, επειδή στην πάλη, στο δρόμο και σ' όλα του χωριού τ' άγωνίσματα πάντοτε σ' νικάς, γιά νά τε...

λείωνομαι, σου προτείνω κάτι... Βλέπεις εκείνο τó άπόκρημνο βουνό, πού στην κορυφή του ένας άπ' τούς προγόνους μου έστησε ένα σταυρό; Έ, λοιπόν, άν κατορθώσεις ν' ανεβάσεις την κόρη μου ως την κορυφή του, θά σου τή δώσω γυναίκα σου. Χαλάλι σου! Άν δέν τó κατορθώσεις όμως, πρέπει νά τιμωρηθής μαζί μ' αυτήν, πού ελχε την άνοησία νά σ' αγαπήσει. Άν δέν άνέβεις στην κορυφή, πίσω δέν πρέπει νά γυρίσης... Δέχσεσαι; — Δέχομαι. — Αύριο. — Αύριο. — Αύριο.

Την άλλη μέρα, όλο τó χωριό μαζεύτερε στους πρόποδες του βουνού, γιά νά παρακολουθήση τó παράξενο κ' επικίνδυνο εκείνο στόιχημα...

Ό νέος βρισκόταν κ' αυτός άνάμεσα στο πλήθος. Ήταν λίγο στανιμένος, αλλά με τó κοράγιο πού τού έδιναν οι φίλοι του, έννοιωσε την καρδιά του νά χτυπά άποφασιστικά. Ό βαρώνος προχώρησε και στάθηκε έμπροσθεν του έφιππου. Ένα συναίσθημα λυτρηό φάνερωνε ή εκληγή κορυφή του. Ήταν άσφαλώς μετανοημένος γιά τήν άπόφασή του. Παρηγοριόταν όμως με την έλπίδα πώς ίσως ό άναδής χωρικός θά δειλάζε, τήν τελευταία στιγμή, και θά ύποχωρούσε.

Στό πλάι του βαρώνου στεκόταν όρθή ή κόρη του, άσπρη, σάν λυτρήμένη Παναγία. Τρέμοντας σήκωνε, παρακαλούσε τó Θεό νά σώσει εκείνον πού αγαπούσε και με τόν όσίο άποφάσισε νά ένόση τήν τύχη τής.

Μόλις ό βαρώνος έδωσε τó παράγγελλο, ό νεαρός χωρικός σίωωσε τήν αγατημένη του και με μιά έξαιρετική τρυφερότητα και σεμνότητα τή σήκωσε στά χυλόδινα μπράτσια του και με άργιο, σταθερό και προσεχτικό βήμα άρχισε νά προχωρή πρós τó βουνό.

Κρατούσε στά χέρια του τó ζωντανό όνειρο τής ζωής του, έσφυγγε μέσα στην άγκαλιά του τó πιο πολύτιμο πράγμα του κόσμου, μιά άδρια και άγνη ύπαρξη, τó πιο λεπτό κ' άμορφο λουλούδι τής άνοιξης και τού έρωτος. Ό! πώς γοργοχτυπούσε ή καρδιά του, πώς έτρεμε άπ' τόν φόβο του μή πάθει εκείνη τίποτε!...

Άναμετρώντας τή δυσκολία τής προσπάθειας του, δάγκωσε τά χείλη του και μωάλεσε τά μάτια του γιά νά φτάση στην κορυφή του όσο υπορούσε πού περιορισμένο τόπος, γιά νά τόν έξτάξει καλύτερα και νά ύπολογίση τó κάθε του πάτημα.

Κι ή νέα, ή αγατημένη του, με μάτια κλεισμένα κ' αυτή, προσπαθώντας νά μήν κάνει τήν παραμικρή κίνηση, μισοαναπνέοντας, παρακαλούσε, δέχεται στις άγαστές δυνάμεις νά δώσουν δύναμη στον αγαπημένο τής γιά νά φτάση στην κορυφή του Γολγοθά του.

Οι χωρικοί, βλέποντάς τον νά βιάζει στεφριά κ' άποφασιστικά, τού έδιναν κοράγιο, τού φώναζαν λόγια συμπαινώσε κ' αγάλης.

Μόνον ή στυγνή μαρφή του βαρώνου γινότανε διαρκώς και πιο σκοτεινή.

Ό νέος, με τó πολύτιμο φορτίο του στον ώμο, ελχε άρκετά προχωρήσει στην άνηφορία τήν τρομαρή. Ελχε αφήσει τάρα πίσω του μιά έκταση άμμόβη, όπου τά πόδια του χοντόνιουσαν βαθειά στην άμμο κ' άνέβαινε από ένα μοναπάτι άνηφορικό και δύσβατο. Ή πέτρες πού πατούσε ήσαν γλυστερές. Χρειάζονταν έξαιρετική προσοχή, γιατί λίγο μόνο νά παραπατούσε, θάλεφετε στο βάραθρο πού άνοιγόταν πλάι του και θά συντριβότανε στά μητερά βράχια.

Οι χωρικοί τόν παρακολουθούσαν με χτυποκάρδι. Σε μιά στενή στροφή του άνηφορικού μονοπατιού τόν είδαν νά κλονίζεται κ' ή άγνια τουν ξεσπάσε σε φωνές τρομαράς. Μά τά βλοσυρά βλέμματα του βαρώνου σπάζον από όρηγ και πείσμα.

Η νέα κόρη ψιθύριζε τάρα λόγια ένθαρρητικά στ' αυτί του αγαπημένου τής: — Κοράγιο, γλυκέ μου φίλε!... Ό Θεός μās βλέπει και μās προ-

στατεύει. Τά λόγια τής δάσανε κάποια δύναμη στην ψυχή του νέου, πού άσθανόντανε πειά τά πόδια του νά τρέμουν. Ήταν κατακοιρασμένος. Άγαναζόταν νά προχωρήση, αλλά τά γόνατά του έλύγιζαν. Τό κατάλαβε αυτό ή αγατημένη του και σκύβοντας τó ξανθόμαλλο κεφάλι τής, τόν κούταξε κατόματα. Από τά φωτεινά βαθυγάλανα μάτια τής κύλησαν δυό δάκρυα πόνου και άπελπισίας. Ύστερα, άνηψώνοντας τά χέρια τής στον άέρα, σάν νάθελε νά έλαφρύνη τó φορτίο του λατρευτού τής, ψιθύρισε, με σφιγμένα δόντια, μιά στεργνή έπίκληση στο Θεό γιά τή σωτρία τους: — Κύριε του ούρανού, λήτρησον μās!...

Τά λόγια τής κ' ή πίστι στη βοήθεια του Θεού, έδωσαν καινούργιο κοράγιο στο νέο. Άρχισε πάλι νά προχωρή με σφιγμένα τά χείλη, γεμάτος πείσμα, γεμάτος έλπίδα...

Πόσην ώρα κράτησε ό δρόμος αυτός, τó τρομαρό αυτό άνηφορισμα; Μιά ώρα άκόμα; Έναν άώνα; Ό νέος δέν κατάλαβε. Άσάσο, σε μιά στιγμή, ελδε μέσα στην παραξάλη του πώς ελχε φτάσει στην κορυφή του τρομαρού βουνού, στην κορυφή του Γολγοθά εκείνου τής άγνιας και του κόπου.

Οι χωρικοί ξεσπασαν κάτω άπ' τήν πεδιάδα, σε ένθουσιώδεις ζητωκραυγές. Χειροκροτούσαν τόν ήρωα κ' οι νέοι έτοιμαζόντουσαν νά ύποδεχθούν τόν γενναίο φίλο τους με τραγούδια, κ' ή νέες έμάζωναν λουλούδια γιά νά στολίσουν τó διαλεχτό ζευγάρι...

Φτασμένος στην κορυφή ό νέος, με τήν αγατημένη του στην άγκαλιά, στάθηκε γιά μιά στιγμή στην άσπρη του γρεμού και μεθυσμένος άπ' τή χαρά του θριάμβου του, γύρισε τó κεφάλι του πρós τά κάτω, πρós τó πλήθος. Μιά άπότομη σκοτοδίνη όμως του θάλασε έξαφρα τó βλέμμα. Τά γόνατά του λήγασαν και τρέκλισε σάν μεθυμένος. Θέλησε νά ξαναοίξη τά μάτια του, νά συσχετηρή όρθιος, μιά ό τρομαρός έλιγγος τόν τράβηξε με άφάνταστη δύναμη πρós τόν γρεμό. Μιά κραυγή φρίκης και τρόμου ξεφυγε άπ' τά στήθη του και ξαφνικά οι χωρικοί τόν είδαν νά καταρκνιάη στην άβυσσο, κρατώντας πάντα σφιχτά στην άγκαλιά του τó πολύτιμο φορτίο του.

Τά δυό άγκαλιασμένα σώματα, πέφτοντας στην άπότομη πλαγιά, χτυπούσαν και ξεσχιζόντουσαν πάνω στους βράχους.

Οι χωρικοί έπασαν μπρούμυτα στη γή, γιά νά μή βλέπουν, και σάν γίνηκε κάποια ήσυχία, σάν πέρασε ή πρώτη τρομαρά, άκούστηκε σκληρά και τραχειά ή φωνή του βαρώνου: — Έμπρός! Τί καθόσαστε;... Πάμε νά τούς βρούμε γρήγορα...

Τους βρούσαν σφιχταγκαλιασμένους στο βάθος του γρεμού. Ή τρομαρά πτώσε τους, ό φοιχτός θάνατος δέν μπόρεσε νά τούς χωρίση.

Καβάλλα πάντα στ' άλογό του, ό βαρώνος διάταξε έξαφρα με σκληρή φωνή: — Χωρίστε τους!... Χωρίστε τους!...

Ένας χωρικός πλησίασε τότε, γονάτισε μπρός στ' άσχημα εκείνα σώματα και προσπάθησε νά τή χωρίση. Μά στάθηκε άδύνατον νά τó κατορθώση. Γύρισε τότε τά μάτια του στον σκληρό βαρόνο και τού ελτε: — Ό Θεός δέν θέλει νά χωριστούν, κύριε. Είνε νεκροί, μ' ένωμένοι γιά πάντα!...

Κι' έτσι ένωμένους, τους έθαψαν στο μικρό νεκροταφείο του χωριού.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΗΓΕΜΟΝΙΚΑ ΔΩΡΑ

Ό Ιούλιος Καίσαρ έδόρησε κάποτε στη φίλη του Σερβιλία ένα πολύτιμο μαργαριτάρι, τού όποιον ή άξία ύπολογίζεται σε δύο περίπου εκατομμύρια δραχμών.

Στον Φίλιππο τόν Β' τής Ίσπανίας προσεφέρθη επίσης τó 1579 ένα απάνιο μαργαριτάρι πού ελχε σχήμα άχλαδιού και μέγεθος αλγού περιστεριού, και πού ελχε άλιευθεί στον Παναμά.

Στη βασίλισσα τής Άγγλίας Έλισαβέτ ό κόμης του Έσοξ προσέφερε ένα τεράστιο μαργαριτάρι τής Ίάδας, πού παρίστανε μιά σειρήνα, ή όποία χτενίζει τά μαλλιά τής. Τό σώμα τής ήταν από καθαρό μαργαριτάρι λευκού χρώματος, τά χέρια τής από λεικό σμάλτο και τó ύπόλοιπο σώμα τής από πρασινοτό σμαράγδι. Στη ζώνη τής, τέλος, ύπήρχε χαραγμένη ή λατινική φράση: «Ξεπλύνουν τά τραγούδια τών σειρήνων».